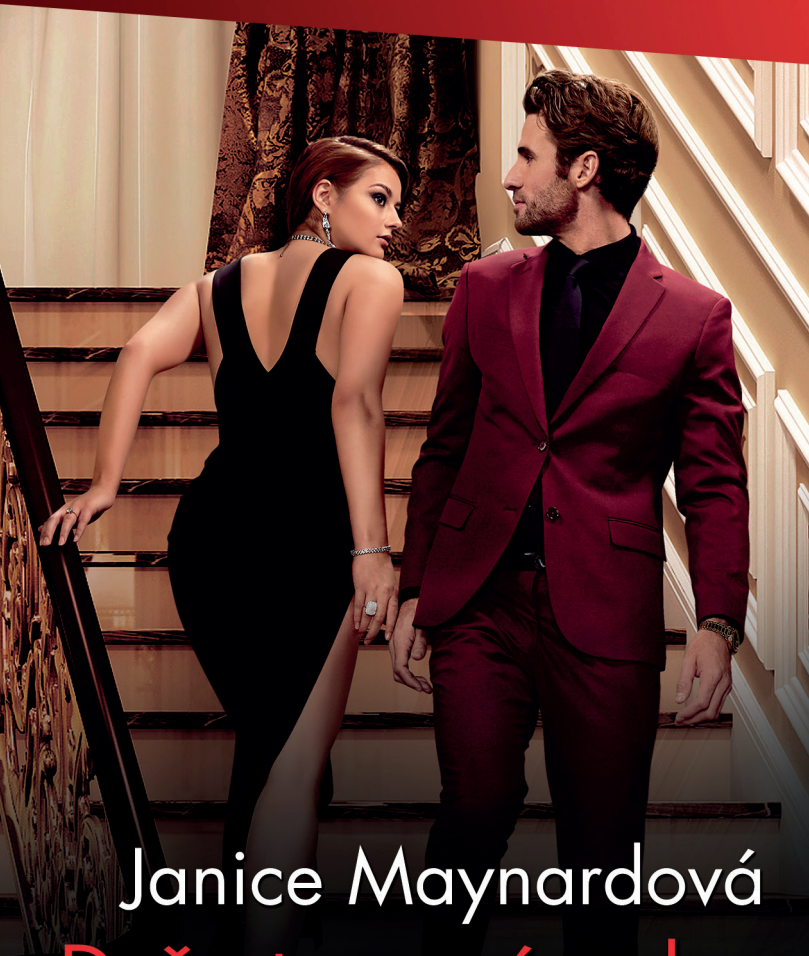

DESIRE®

Janice Maynardová

Dvě ztracená srdce

JANICE MAYNARDOVÁ

DVĚ ZTRACENÁ SRDCE

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

léto nám vrcholí, a ať již ho trávíte jakkoli, je dobré, když si najdete čas na spočinutí, zasnění a trochu romantiky. Vždyť si zasloužíte mít také chvíli sama pro sebe!

Na srpen jsem Vám nachystal titul s názvem Poslední polibek, v němž se završí životní osudy sourozenců Knoxových. Můžete sledovat, jak rozvedená Gia přehodnocuje postoj ke svému exmanželovi, jak se mění ona i Jayson, aby nakonec oba vstoupili do jiné řeky, řeky opravdového, vyzrálého vztahu. Hrdinové příběhů Dvě ztracená srdce a Zapovězená touha musejí překonávat především spoustu předsudků a vlastních omezujících přesvědčení. Asi již tušíte, že láska nakonec překoná všechny překážky a ti, kteří k sobě patří, si navzájem vyjeví své city a čeká je krásná budoucnost...

Přeju Vám příjemné chvíle odpočinku s knihou v ruce.

S láskou

Váš Harlequin

Janice Maynardová

DVĚ ZTRACENÁ SRDCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Upstairs Downstairs Temptation

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Janice Maynard
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6607-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6608-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6609-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Farell Stone o pomoc žádal nerad. V práci to dělával málokdy a v osobním životě už vůbec ne. Šel si svou cestou. Problémy si řešil sám. Řídil se vlastním rozumem.

Nikdo se ale nikomu nedokázal ostatním plést do života dokonaleji než jeho asistentka Katie... a přesně proto se právě nacházel uprostřed trapného pohovoru s její chráněnkou.

Žena, sedící naproti němu, byla útlá a nepříliš vysoká. Mohla mít kolem metru šedesát. Měla husté lesklé čokoládově hnědé vlasy, jejichž krátký sestřih zdůrazňoval její špičatou bradu.

Výrazné oči lemované dlouhými řasami se v drobném obličejí zdály příliš veliké. Její ostražitý pohled odrážel obavy i naděje a v oříškově hnědých duhovkách jí jiskřily zlaté a zelené tečky.

Sice nebyla tradičně krásná, ale něco na ní bylo. Farella zaujala její jemná ženskost a téměř hmatatelná aura citlivosti a vnímavosti. Byla přesně ten typ ženy, který mu připadal sexuálně přitažlivý. Probudila v něm fyzickou reakci, a to ho vyděsilo.

Sexuální potřeby přece dokázal potlačit. Trénoval to už dost dlouho. Teď nebyla vhodná chvíle s tím přestat.

Ivy Danbyová sice pocházela odtud z Maine, většinu života však prožila v Jižní Karolíně. Její životopis,

který Farell držel v ruce, byl tak kratičký, jako by ani neexistoval. Odpromovala. Pracovala na několika místech. Vdala se. A pak nic. I když spící miminko v její náruči nasvědčovalo tomu, že v životopise nejspíš pár detailů chybí.

Odložil jedinou stránku, shrnující její dosavadní život, a začal prsty bubnovat o desku stolu. „Cením si toho, že jste na pohovor přišla, paní Danbyová, jenže já –“

Prudce se naklonila vpřed. Překvapilo ho to a přerušilo to jeho zdvořilé odmítnutí. „Naučím se všechno, co budete potřebovat,“ řekla. Upřeně bez mrknutí na něho hleděla. Jako by ho mohla svým odhodláním ovlivnit.

Líbila se mu její sebedůvěra, ale s ubíhajícími minutami si byl čím dál jistější, že komplikaci v podobě přitažlivé zaměstnankyně nepotřebuje.

Hlas té ženy byl ochraptělý a tekl pomalu jako med v zimě. *Naučím se všechno, co budete potřebovat...* A Farellovo zlomyslné libido za tím hledalo sexuální podtext.

Popudilo ho, že si s tímhle pohovorem nedokáže poradit. Povzdechl si. „Já jsem ale na žádné podobné pracovní místo nikoho nehledal. Je vám to jasné, že?“

Ivy přitakala. „Ano. Jenže vaše osobní asistentka Katie zřejmě ví, že to místo bude zanedlouho k dispozici. A ví taky, že potřebuju práci. Já teď bydlím v bytě s její sestrou.“

Farell si dvěma prsty přejížděl uprostřed čela ve snaze zaplašit přicházející bolest hlavy. „Moje asistentka je i moje švagrová. Před třemi měsíci si vzala mého bratra Quina.“

Ivy zvedla obočí. „A i přesto pořád chodí do práce?“

Farellovi připadala její poznámka zvláštní. „Myslím, že jí Quin říkal, že pracovat nemusí, jenže Katie

je dost svérázná. Navíc tu ještě vede oddělení vědy a výzkumu. Upřímně, nevím, co bych si bez ní počal.“

Ivy Danbyová přikývla. „Já jsem ji potkala jen jednou, a skvěle jsme si popovídaly. Je úžasný člověk.“

„To tedy je.“ Farell zaváhal. „Ale ta práce má jeden háček, Ivy. Je to uprostřed divočiny na severu Maine.“

Zamrkala. „Och.“

Farell byl inženýr. Vynálezce. Odjakživa pracoval ve své špičkové laboratoři v této budově v Portlandu, zrovna na tomhle poschodí. Během posledních dvou let se však jeho nejlepší nápady dostávaly na trh ještě dřív, než svůj projekt stačil dotáhnout do konce.

Sice bylo dost možné, že už začínal být paranoidní, ovšem firemní špionáž se vyloučit nedala.

„Moji bratři i já máme všichni domy na severním pobřeží,“ dodal. „Nedávno jsem na svém pozemku postavil malou laboratoř a domek pro hosty. Co nejdřív se tam hodlám přesunout a pracovat tam.“

„Smím se zeptat, proč?“

„Moje konstrukční návrhy jsou vysoce důvěrné. Říkal jsem si, že bych si měl dávat větší pozor a své duševní vlastnictví chránit. A nejen to. Prostě bývám rád sám a nejlíp se mi pracuje o samotě.“

„Proč si teda Katie myslí, že si potřebujete někoho najímat?“

Zašklebil se a rukou si prohrábl vlasy. „Když se ponořím do práce, bývám dost roztržitý. Ví se o mně, že když mě to chytne, dokážu klidně pracovat třicet šest hodin na jeden zátaž. Potřebuju někoho, kdo se mi bude starat o dům a vařit mi. A musí to být někdo diskrétní, komu se dá věřit.“

V očích jí probleskl zvláštní výraz. Trochu tvrdý. Překvapilo ho to.

„Já dokážu mlčet, pane Stone. Tajemství neprozrazuju.“

Nakonec jí položil otázku, kterou od samého začátku odkládal: „Proč byste chtěla vzít takovou práci, Ivy? Na severu sice máme televizi a internet, ale nic víc. V blízkosti dokonce není ani žádný obchod.“

Zdálo se mu to, nebo k sobě dítě přitiskla pevněji? Poprvé na sobě dala znát nervozitu a úzkost.

„Budu k vám upřímná,“ řekla.

Její sexy hlas na něho měl účinek, který si nedokázal vysvětlit. „Jen do toho.“

Sotva znatelně se jí roztrásl spodní ret. V očích se jí zaleskly slzy. „Jsem zoufalá, pane Stone. Před pár měsíci mi zemřel manžel. Nic mi po něm nezůstalo. Žádná životní pojistka. Nic. Dům se prodal a peníze skončily buhví kde. O rodiče jsem přišla. Žádné příbuzné nemám. Potřebuju si najít práci, kde bude moct být Dolly se mnou.“

„Dolly?“

Ivy pohládila miminko po hlavičce. „Dorothy Alice Danbyová. Je to dlouhé, takže jí říkám Dolly.“ Ivy se odmlčela. Hleděla na něho s takovou intenzitou, až ho to zaskočilo. „Je mi jasné, že si na mě z dětství nebudete pamatovat. Chodili jsme spolu na základku. Ale v Portlandu zná vaši rodinu snad úplně každý. Vašeho otce, bratry Zacharyho a Quintena. Vaše firma Stone River Outdoors zaměstnává stovky lidí. Žádám vás jen, abyste mi dal šanci. Dokážu tvrdě pracovat. A malá si každý den dvakrát na dost dlouho zdřímne. Mám taky dětský nosič na záda, takže ji můžu mít u sebe, když budu vařit nebo uklízet. Pokud mi tu práci dáte, nebudete toho litovat, slibuju.“

Farella napadlo, že toho lituje už teď. V životě potřeboval míň komplikací, ne víc. Podle toho, co měl před očima, představovala Ivy Danbyová, nevědomá si své přitažlivosti, a její malá dcerka, pěknou řádku problémů.

V duchu si povzdechl a přiznal porážku. „No, přesvědčila jste mě. A mimochodem, Ivy, já si na vás pamatuju. Chodili jsme spolu do třetí třídy k paní

učitelce Hansardové. Nosila jste culíky. Seděla jste ve třetí řadě o dvě lavice za mnou. Tehdy jsem vám dal dárek na Valentýna. Vlastnoručně vyrobený.“

Vykulila oči a začervenala se. „Och. Vy se na to pamatujete.“

„Dejte mi dvacet čtyři hodiny na rozmyšlenou. Zítra vám zavolám a povím vám, jak jsem se rozhodl.“

Z jejího výrazu vyčetl, že chce odpověď znát hned. A moc. Ovládla se a vynutila na tváři chabý úsměv. „Chápu. A děkuju, že jste si na mě našel čas.“

Jakmile odešla, stiskl Farell tlačítko interkomu a vyštěkl příkaz. O chvíli později se ve dveřích objevila Katie Duncanová Stoneová. Modrooká blondýna byla krásná a schopná. A taky tvrdohlavá a doslova umanutá, pokud šlo o pomoc lidem, ať už si to zasloužili nebo ne.

Farell si založil ruce na hrudi a zamračil se. „To jako vážně, Katie? Matka s miminkem?“

„Nech toho sexismu, Farelle Stone.“ Posadila se do křesla, které před chvílí opustila Ivy. „I mámy s miminky můžou pracovat.“

„Jo, pokud mají v dosahu lékařskou péči. Můj dům stojí v lese na útesu nad oceánem.“ Zatnul zuby. V hlavě ho strašila představa oříškově hnědých Ivyiných očí, ale ještě víc ho vyvádělo z míry, jak moc si přál jí tu práci dát.

Katie jeho námitku očividně nehodlala brát vážně. „Před sto lety taky neměly ženy doktora hned za rohem. A dřely od rána do večera.“

„Proč na mě tak tlačíš?“ Jeho bratr Quin ho před Katiinou potřebou všechny zachraňovat varoval. Prostě měla dobré srdce.

„Poznala jsem Ivy, když jsem se onehdy zastavila za ségrou v jejím bytě. Z řeči nějak vplynulo, že jste byli spolužáci.“

„Na základce,“ povzdechl Farell. „To přece nic neznamená.“

Jeho čerstvá švagrová se odradit nenechala. „Ivy si k ségře vůbec nic nepřivezla. Žádný nábytek. Ani osobní věci. Jen dva kufry, cestovní postýlku pro malou a tašku s plínkami. Jinak nic. Nepřipadá ti to divné?“

„No, co já vím.“

„Je celá utrápená. A sama. To přece někdo jako ty musí pochopit. Ztráta partnera ti změní celý svět.“

Farell přijal ránu pod pás se stoickým klidem. Nikdo jiný než Katie si o jeho minulosti mluvit netroufal. Od Sashiny smrti uběhlo sedm let. Dokonce i pro jeho bratry bylo tohle téma tabu. „Vyděračko.“

Katie vstala a vlepila mu polibek na tvář. „My dva jsme teď jedna rodina. Proto se do toho pletu. Ale tentokrát tě prosím, Farelle. Ivy Danbyová potřebuje začít znovu. Potřebuje domov a bezpečí. Potřebuje přesně to, co jí můžeš nabídnout. Prosím, dej jí šanci.“

Deset dní po trapném pohovoru v kancelářích Stone River Outdoors v Portlandu seděla Ivy Danbyová v drahém luxusním autě a Katie Stoneová ji odvážela na sever.

Ivy byla v šoku, když jí zavolal sám velký šéf. Během stručného hovoru jí nabídl práci a plat, ze kterého se jí zatočila hlava. Hned na to ji kontaktovala Katie a domluvila s ní podrobnosti. Coby Farellova asistentka věděla, co se po Ivy bude chtít. A taky věděla, že Ivy nemá ani auto, ani nábytek, ani žádné peníze.

Katie měla řešení na každý problém. Trvala na tom, že potřebuje zkontrolovat manželův dům, který byl teď i její, a tak se nabídla, že Ivy a Dolly ráda do jejich nového domova odveze.

Cesta zatím probíhala příjemně. Dolly si vzadu broukala a hrála si. Když začala poplakávat, zastavila Katie na odpočívadle, aby jí Ivy mohla připravit láhev, vzít ji z auta a pohodlně ji nakrmit.

Otevřely okna a vychutnávaly si příjemný větrík. Katie je zasněně sledovala. „Chtěla bych mít děti,“ pronesla tiše. „I když si nejsem jistá, jestli je na to můj muž dost zralý.“

Ivy pohladila Dolly po tvářičce. „Vždyť jste se brali teprve nedávno. Máte spoustu času.“

„Já vím,“ souhlasila Katie. „Jenže moje biologické hodiny začínají dost hlasitě tikat. Jak sis uvědomila, že už chceš dítě?“

Ivy ztuhla a bez hnutí hleděla na svoji dcerku. „Neuvědomila jsem si nic. Prostě se to stalo.“

„Ach, myslím, žes měla prostě štěstí.“

„Asi ano.“ Ivy se sevřelo hrdlo. Mlčela, aby se nesesypala. Trápit se minulostí k ničemu nevedlo. Navíc by kvůli tomu mohla přijít o tuhle tolik potřebnou práci. „Už má dost,“ řekla a jemně vzala holčičce láhev. „Můžeme pokračovat.“

Katie se při pohledu na miminko zaculila. „Je tak maličká a sladká.“

Za chvíli se tedy znovu vydají na sever. Ivy už tak dlouho držela své emoce na uzdě. Ale dnes měla důvod se konečně usmívat. Měla před sebou práci a bydlení a plat, který jí pomůže přežít. Teplý podzimní den, sluneční paprsky a jasně modrá obloha v ní rozdmýchaly malý plamínek naděje.

Břízy, duby a javory hrály zářivými barvami. Jasně červenou a oranžově zlatou... křiklavě žlutou a všemi odstíny hnědé. Matka příroda se letošní podzim předváděla v celé své kráse.

Třeba bude mít Ivy příští rok příležitost a taky finance na to, aby to tu s dcerkou prozkoumala. Ta představa jí připadala jako skutečně nádherná fantazie.

Zachvěla se. Žal ji připravil o sny a naděje, ale to byla minulost. Teď začínala žít od nuly, vracela se k tomu, jaká ve skutečnosti byla. Nic nebude nemožné, pokud bude věřit v Ivy Danbyovou.

Původcem jejího nově nabytého štěstí byl Farell Stone, což ji ale trochu vyvádělo z míry. Líbil se jí. Hodně. Byl čestný a pohledný a sexy jakýmsi zvláštním drsným způsobem.

Upřímně věřila, že ji životní zkušenosti připravily o schopnost cítit se jako žena. Když však seděla naproti Farellovi, najednou zjistila, že jí nechybí jen práce. Chtěla by se s někým usmívat. Společně se smát.

Bude si muset dávat velký pozor, aby ze sebe neudělala blázna.

Katie se zadívala na hodiny na palubní desce. „Už tam za chvíli budeme. Poznala bys, že jsme jen kousek od pobřeží?“

„No, asi ano. Prožila jsem dost let v Charlestonu a naučila jsem se vnímat vůni oceánského vzduchu. Tady sice není ani takové horko ani vlhkost, ale moře na severu si zase pamatují z dětství.“

„Je to támhle za těmi stromy. Na opačné straně, severně a západně od nás, je Národní přírodní rezervace Moosehorn. A kdybys jela dál na sever, dorazila bys na kanadské hranice.“

Ivy tak vysoko na severu nikdy nebyla, ale ve Farellově kanceláři viděla letecké snímky tří úžasných domů na útesech s výhledem na moře.

Téměř před dvěma sty lety získal jeden ze Stoneových předků obrovský kus neporušené divočiny. Malou říčku, vinoucí se jeho pozemky, pojmenoval po sobě. Další generace po něm kus pozemku prodaly, ale současným bratrům Stoneovým ještě pořád patřilo několik stovek čtverečních mil. Potrpěli si na soukromí. Firma, díky které naprosto neuvěřitelně zbohatli, byla vytvořena právě zde, uprostřed lesního ráje.

Žít v odloučení a o samotě Ivy vůbec nevadilo. Přinášelo jí to pocit bezpečí. Šanci být konečně zase sama sebou.

Katie odbočila na příjezdovou cestu na Stoneovy pozemky, u brány zadala vstupní kód a pokračovala dál. Dokonale vyasfaltovaná cesta se vinula ještě dalších sedm mil.

Cestou k Farellovu domu už Dolly začínala být neklidná. Minuly odbočky k domu Zacharyho a Quina. „Až bude víc času, ukážu ti, kde bydlíme my,“ spustila Katie. „Je mi jasné, že se nejdřív potřebuješ zabydlet. Chceš jet nejdřív k Farellovi nebo rovnou do svého srubu?“

„Do srubu, prosím.“

Objely Farellův úžasný dům a Ivy natahovala krk, aby lépe viděla. Byla to obrovská budova, měla snad šest tisíc čtverečních stop. Nebo víc. Byla to tradiční stavba, typická pro Novou Anglii, v modrobílé kombinaci, a ze všech oken byl pohled na oceán.

Za Farellovým domem, směrem k lesu, stál nádherný srub, připomínající domek pro panenky. Byl po všech stránkách dokonalý, a když Ivy vystoupila z auta, zaplavila ji vůně čerstvého dřeva.

„A jsme tu,“ řekla Katie a zahleděla se přes auto na Ivy. „Myslíš, že se vám tu s Dolly bude líbit?“

Ivy měla chuť se nevěřícně zasmát. Bylo to tu úžasné. „Komu by se tu nelíbilo?“ pronesla klidně. „Vypadá to tu úžasně.“

Zevnitř byl dům ještě lepší. Nebyl velký, měl sotva osm set čtverečních stop. Dvě ložnice se společnou koupelnou. Dokonalou kuchyň s tím nejmodernějším vybavením. Útulný obývací s gaučem, dvěma křesly a opravdovým krbem na dřevo.

Někdo, nejspíš Farrell, naskládal vedle krbu úhlednou hromádku polen. V dřevěné bedýnce byly třísky na rozdělání ohně a krabice s krbovými sirkami.

Ivy začaly v očích pálit slzy. Silou vůle se držela, aby se nerozplakala. Katie by to nepochopila a Ivy neměla chuť nic vysvětlovat. Teď ne. Ne dnes. Možná, že nikdy.

„Kdo nám sem koupil dětskou postýlku? To ty?“ zeptala se.

Katie zavrtěla hlavou. „Kdepak. To byl Farellův nápad. Říkal si, že budeš možná chtít nechat tu přenosnou postýlku u něho v domě, abys mohla Dolly dávat spát na obou místech. To víš, inženýr. Pořád všechno analyzuje a plánuje.“

„To od něho bylo moc hezké.“ Skutečně, takové gesto toho o něm napovídalo víc než dost. Byl laskavý. Ivy byla dojatá.

Dolly se začala vrtět. Katie se rozesmála. „Jen se koukni, jak se tváří. Myslím, že se jí tu taky líbí.“

Ivy se zhluboka nadechla ve snaze se vzpamatovat. „Ale už se kvůli nám nezdržuj,“ řekla. „Už jsi nám pomohla víc než dost. Pokud by ti to nevadilo, ráda bych teď zašla do domu tvého švagra, abys mi vysvětlila, co a jak.“

DRUHÁ KAPITOLA

Farell byl nervózní. Ten pocit téměř neznal, a tak si říkal, jestli to spíš nebude hladem nebo přepracováním.

Kdepak. Byla to nervozita.

Možná za to mohla změna jeho dosavadního pracovního života. Možná měl obavy, že tu nebude mít tolik nápadů jako ve své staré laboratoři v Portlandu.

Nebo ho pořád znervózňovala možnost, že je obětí průmyslové špionáže. Bylo to tak? Báł se, že mu někdo ukradne další nápad?

Vždycky uvažoval a jednal střízlivě. Nebyl unáhle-
ný jako jeho mladší bratr ani bezstarostný jako jeho
prostřední bratr. Farell byl nejstarší. Nejzodpověd-
nější.

Zvážil a zamítl všechny možné zdroje svých zvláštních pocitů a došel k jedinému závěru.

Byl nervózní z toho, že se k němu nastěhuje Ivy Danbyová.

Ale no tak. Vždyť se nestěhuje sem. Pochodoval obývacím pokojem, vykukoval z velkého okna a pokoušel se najít klid mysli pohledem na oceán.

Ivy Danbyová mu bude vařit a uklízet. Ani ona ani její dcerka s ním nebudou bydlet pod jednou střechou. Mají svůj dům.

Ale ten ti taky patří, upozornil ho vtíravý vnitřní hlas.

Farell uviděl Katiino auto přijíždět už před půl